JAMES M. PATTERSON: ESTE TIMPUL SĂ FINANȚĂM NOI UNIVERSITĂȚI

Autor: Andrei Moga | 26 noiembrie 2021

Un articol scris de James M. Patterson pentru Law & Liberty

Articol original: The Time to Fund New Universities Is Now

Publicarea cărții *God and Man at Yale* în 1951 a introdus o temă a conservatorismului american care avea să dăinuie. În cea mai vândută carte a sa, William F. Buckley Jr. a condamnat universitățile pentru eșecul de a păstra tradiția studiului, pe care au înlocuit-o cu o infatuare atee. Personajele negative din atacul lui Buckley erau o serie de profesori imaturi care parazitau capitalul instituțional acumulat de universități de-a lungul secolelor. De atunci, nenumărate articole și cărți au adoptat aceeași poziție. Într-adevăr, conservatorismul din America datorează el însuși ceva universităților și orientării lor spre stânga în deceniile următoare celui de-Al Doilea Război Mondial.

În timpul aceleiași perioade, s-a schimbat și semnificația socială a universităților. În loc să își exercite funcția de conservare a elitei, educația superioară a devenit dreptul principal al clasei de mijoc. Creșterea numărului de înscrieri și a finanțării guvernamentale pentru cercetarea pe scară largă au modificat raporturile de putere în detrimentul misiunii tradiționale a universității, cu cărturarii ei de modă veche, și în favoarea unei noi clase de administratori care au urmărit eficiența insituțională și satisfacerea cât mai multor părți interesate.

Totuși, aversiunea pentru universități în conservatorismul american are rădăcini mai adânci. Americanii au fost întotdeauna frământați în legătură cu modul în care ierarhia academică, inerentă învățământului „superior”, poate fi împăcată cu promisiunea democratică a egalității. În timp ce intelectualii conservatori au apărat deseori o concepție elitistă asupra universității, mișcarea conservatoare mai extinsă era caracterizată de opoziție populistă la snobismul academic și de suspiciuni față de cunoașterea inutilă. Adversarii acestor poziții coincid uneori, dar scopurile lor, rareori. Nu este de mare folos că atât de puțini conservatori – dacă într-adevăr există unii – se

află în ierarhia academică. Îndepărtându-i pe conservatori din învățământul superior, progresiștii au subminat, de asemenea, sprijinul larg de care se bucurau instituțiile academice. Din moment ce universitatea nu mai constituie o miză pentru ei, nu mai există nimic care să îi oprească pe conservatori din a îmbrățișa lideri și politici populiste și anti-intelectuale.

Universitatea WASP

Instituții precum Harvard și Yale erau apanajul vechii elite WASP [acronim pentru *White/Wealthy Anglo-Saxon Protestansts* – protestanți anglo-saxoni albi/bogați, termen care desemnează nu doar comunitățile protestante de albi din SUA, ci, mai ales – este și cazul articolului de față –, vechile lor elite – n. tr.] și curriculumul lor reflecta educația tradițională a unui gentleman al acelei clase – latina, greaca veche, literatura, matematica, religia și altele de acest fel. În acest scop, WASP și-a păstrat superioritatea acceptând absolvenți de la școli-pepinieră pentru WASP precum Choate și Andover. Pentru a păstra poziția culturală a WASP, școlile admiteau puțini *outsideri* în rândurile lor, având o limită strictă pentru numărul de evrei, catolici și alte minorități la admiterea la facultate.

Toate acestea s-au schimbat după cel de-Al Doilea Război Mondial. Există trei motive pentru aceasta. În primul rând, principiile liberalismului postbelic interziceau discriminarea în funcție de statut; de aceea, studenții, profesorii, absolvenții și corpurile administrative ale facultăților și-au pierdut, pur și simplu, motivația de a păstra vechile standarde discriminatorii de admitere. Idealismul liberal al lui John Dewey și credința într-o administrație publică iluminată au acordat mai multă încredere competenței decât istoriei familiei sau credinței tradiționale.

În al doilea rând, așteptările generale cu privire la educația superioară se schimbaseră. Cele vechi dispăruseră odată cu vremurile în care scopul era formarea unor gentlemeni educați și respectabili. În locul artelor liberale, accentual a fost mutat pe educația tehnică și vocațională.

În al treilea rând, universitatea postbelică era o universitate de cercetare dedicată specializării științifice. O asemenea transformare începuse, de fapt, înaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, dar două articole importante ale legislației federale au accelerat procesul: un pasaj din *Higher Education Act* și *G. I. Bill*. Veteranii de război erau puternic subvenționați, ceea ce însemna că Ivy League se bucura acum de o bază de selecție mai mare, cu mai multe persoane valoroase. După cum afirmă John R. Thelin în *A History of American Higher Education*:

„Forma sistemului de învățământ superior american a fost modificată simultan în două moduri opuse. Pe de-o parte, baza sa a fost extinsă, astfel încât să asigure într-o măsură mai mare accesul maselor la învățământul superior. Pe de altă parte, vârful piramidei a

fost înălțat, întrucât colegiile și universitățile americane au dat dovadă de o capacitate din ce în ce mai mare de a adăuga programe avansate, cu criterii riguroase de selecție."

Din cauza acestor schimbări, WASP nu mai puteau insista pe vechiul mod de a face lucrurile. Această clasă s-a dovedit incapabilă să supraviețuiască în epoca postbelică. Pentru a menține primatul universităților Harvard și Yale, s-au resemnat cu admiteri bazate pe testări și cu un curriculum și o viață socială secularizate.

Revoltele studențești din anii '60 au reprezentat un conflict nu atât între oameni din sistem și oameni din afara sistemului, ci mai degrabă între elite rivale care coexistau deja în aceleași instituții. WASP's au pierdut – sau, mai exact, s-au predat. Meritocrații au preluat conducerea și au redefinit „elita" înlocuind criteriul exclusiv al apartenenței la vechile familii din Noua Anglie cu criterii precum potențialul studentului de a câștiga în viitor prin propria muncă, criteriile riguroase de selecție ale universităților și productivitatea profesorilor.

În cele din urmă, studenții radicali ai anilor 1960 și 1970 au cerut eliminarea vechiului nucleu al curriculumului în domeniile studiilor clasice și ale civilizației occidentale în favoarea unor discipline identitare precum studiile feministe. Chiar dacă noul curriculum părea o ruptură față de cel tradițional, radicalii perpetuau, de fapt, un clivaj apărut când universitățile de elită și-au abandonat misiunea de a antrena WASPs pentru locurile lor naturale la vârful leadershipului american.

Contraatacul conservator

Conservatorii nu au asistat pasiv la aceste schimbări. Au demarat două strategii pentru a-și recâștiga prezența în învățământul superior de elită. Prima a constat într-un contraatac împotriva liberalilor slabi de înger și a așa-numiților „radicali titulari" (*tenured radicals*) – foști studenți de stânga care s-au alăturat corpului profesoral și administrației superioare. În afara cărții lui Buckley, și alți cercetători conservatori au făcut apel la apărarea tradiției occidentale, precum F. A. Hayek în *Intelectualii și socialismul* și Wilhelm Röpke în *The Humane Economy*.

Deja evidentă în anii '70, strategia a devenit dominantă în „Războaiele Canonului" (*Cannon Wars*) ale anilor '80 și '90. Războaiele Canonului i-au surprins pe conservatori apărând vechile cursuri despre civilizația occidentală împotriva îndepărtării sau reinventării lor. *Criza spiritului american* a lui Allan Bloom, *Tenured Radicals* a lui Roger Kimball și *Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy* a lui Christopher Lasch și alte asemenea cărți au generat numeroase argumente conservatoare valoroase în apărarea unui canon tradițional, comun pentru studenți în învățământul superior.

În scopul de a pregăti recruți pentru acest front, au fost mobilizate instituții conservatoare precum National Association of Scholars (NAS), Institute for Humane

Studies (IHS), Intercollegiate Studies Intitute (ISI), Earhart Foundation, Liberty Fund și Acton Institute. Acestea le-au furnizat studenților, masteranzilor și profesorilor aflați la început de carieră sprijinul necesar pentru a-și croi drumul către universitate. Aceasta a dus la o concentrare asupra disputelor cu privire la cerințele cursurilor, bibliografii și conținutul studiului individual și alte preocupări pedagogice.

Soluția pieței

Cea de-a doua abordare a fost mai puțin intelectualizată. Aceasta propunea ca, în locul încercării de a substitui ideile proaste cu unele bune, educația superioară să fie tratată „ca un bussines”. Apărătorii acestui moldel au sperat să expună rigorilor pieței instituțiile osificate, medievale. Ei au susținut că noile tehnologii și instituții promit o competiție care va submina vechiul monopol al școlilor tradiționale. În aceste noi școli, studenții și-ar putea asigura abilitățile și acreditările de care au cu adevărat nevoie, evitând datoriile excesive și spălarea pe creier ideologică.

Meritele fiecărei strategii pot fi dezbătute independent. Coexistența lor în interiorul agendei conservatoare cu privire la educația superioară ridică, totuși, o problemă diferită – se contrazic reciproc.

Încercarea de a răsturna situația favorabilă *radicalilor titulari* se întemeiază pe caracterul elitist al învățământului superior. Scopul său este să identifice cei mai buni studenți, să îi îndrume în timpul programelor de licență și master și apoi să îi sprijine pentru a-și ocupa locurile bine-meritate în universitate. Aceasta implică să fie susținuți mulți ani pentru acel tip de cercetare costisitoare, minuțioasă și cu utilitate îndoielnică, ce a trezit întotdeauna suspiciuni maselor. Finanțarea studenților masteranzi și a tinerilor profesori pentru a citi, să zicem, Milton are sens pentru tipul aristocratic de conservatorism european. Dar această idee este oarecum în tensiune cu varianta americană a conservatorismului, care caută efecte rapide și concrete.

Atracția intuitivă față de modelul business are la bază nevoia de rezultate imediate. Problema este că logica pieței nu contribuie la dezvoltarea universităților decât în măsura în care această dezvoltare ia forma abandonării misiunii tradiționale a educației bazate pe artele liberale. În practică, abordarea de tip business a respins adesea tocmai artele liberale pe care conservatorii de elită ar fi dorit să le cultive în sistemul superior de învățământ.

Apărătorii modelului business au greșit, de asemenea, gândindu-se că piețele ar încuraja conservatorismul pragmatic. Conform logicii sistemului de prețuri, clienții obțin ceea ce doresc. Și ceea ce doresc ei în zilele noastre este *woke*. Adesea, criticii stângii universitare nu reușesc să înțeleagă că *anularea* figurilor publice controversate, cenzurarea materialelor de curs și oferirea unor cursuri nișate de justiție socială reflectă preferințele studenților și familiilor acestora, care plătesc facturile enorme pentru a

obține o „experiență universitară” care le reflectă preferințele culturale și politice.

Specii pe cale de dispariție

În aceste condiții, conservatorii trebuie să renunțe la modelul de tip *business* al învățământului superior. Atenția ar trebui să cadă asupra noilor opozanți ai artelor liberale, oameni care nu fac parte din corpul profesoral. Unii dintre ei se află în administrație, în special în birourile pentru „probleme studențești” care influențează tot mai mult viața din campus. Corpurile de acreditare și firmele de consultanță sunt adversari și mai serioși, întrucât autorizează și încurajează reformele greșite impuse de funcționari în colegii și universități.

În realitate, „radicalii titulari” sunt o specie pe cale de dispariție. Aceasta nu se întâmplă pentru că profesorii universitari ar fi devenit mai puțin radicali, ci pentru că puține posturi de titulari sunt acum disponibile. Corpul profesoral de la aproape toate instituțiile de elită este în mare parte format din asistenți și absolvenți. Potrivit Asociației Americane a Profesorilor Universitari (American Association of University Professors – AAUP), 70% din corpul universitar este „condiționat”, adică constituit din absolvenți sau profesori contractați pentru cursuri individuale. Rezultatul este, după cum concluzionează AAUP, că „relația nesigură dintre membrii corpului profesoral din poziții condiționate și instituțiile lor poate descuraja climatul de libertate academică, esențial pentru binele comun într-o societate liberă.” După cum afirmă un asistent, M. J. Sharp, într-un articol din 2019 pentru Washington Post: „te determină să fii drăguț și disponibil”.

Proliferarea profesorilor „condiționați” anulează efectele primei strategii conservatoare. Acest tip de contraatac a educat cercetători în domenii aflate într-un puternic declin, precum teoria politică – chiar dacă numărul cercetătorilor a crescut și aceștia au rămas la fel de competenți. Fiindcă tot mai puțini au ajuns cadre didactice titulare, s-au bazat tot mai mult pe rețeaua pozițiilor postdoctorale puternic sprijinite de conservatori.

Aceste poziții sunt esențiale pentru păstrarea muncii tradiționale, savante, specifice profesorilor universitari; însă chiar dacă pozițiile postdoctorale au devenit esențiale, ele au și consecințe neintenționate. În primul rând, piața restrânsă a locurilor de muncă este acum chiar mai competitivă pentru cercetătorii postdoctorali, dintre care mulți au publicații bune. Deoarece posibilitatea ca ei să găsească o poziție universitară permanentă imediat după absolvirea programului este mică, studiile postdoctorale par să-și fi pierdut rolul de trambulină sigură către profesorat. Mai degrabă, s-au transformat într-un obstacol suplimentar care trebuie depășit înainte ca cercetătorii să poată găsi o poziție permanentă.

Adăugarea stagiului postdoctoral la parcursul academic standard poate părea lipsită de importanță, dar tinerii cercetători au petrecut deja câțiva ani în programele de studii

anterioare, iar acum se află în anii favorabili pentru întemeierea unei familii. De asemenea, mulți cercetători tineri renunță la profesie din cauza călătoritului prin toată țara pentru poziții pe termen scurt și relativ prost plătite. Aceste abandonuri constituie o mare pierdere pentru investiția în programele de studiu și susținere financiară care i-au format. Mai important, cercetătorii postdoctorali nu au o influență semnificativă asupra instituțiilor care îi găzduiesc. Sunt cercetători hoinari fără vreo putere de vot în corpul profesoral asupra curriculumului și sprijină adesea munca corpului profesoral deja existent, de obicei de stânga. Chiar dacă pozițiile postdoctorale oferă beneficii consistente cercetătorilor individuali, ele nu contribuie cu nimic la reușita contaatacului.

O a treia opțiune

Eu recomand o a treia opțiune: conservatorii ar trebui să abandoneze reforma și să construiască noi universități. Există modele pentru a construi instituții complet noi. Conservatorii ar trebui să se concentreze pe acest demers, mai degrabă decât pe a susține angajarea câte unui conservator izolat la câte o instituție.

Anul trecut, cercetătorii AEI Frederick Hess și Brendan Bell au publicat o propunere pentru „un turn de fildeș al nostru”. Ei susțin că cercetătorii cu vederi politice conservatoare și legați din punct de vedere intelectual de tradiție ar trebui, pur și simplu, să părăsească ecosistemul universităților americane. Conservatorii ar trebui să construiască, în schimb, un sistem alternativ complet, care să reproducă multe caracteristici ale instituțiilor existente, însă fără complicațiile sociale și politice care le-au făcut atât de neprimitoare.

Un obstacol în calea acestui plan este reprezentat de costuri. Hess și Bell au calculat că prețul pentru ridicarea unei instituții conservatoare de talie mondială se învârte în jurul sumei de trei miliarde de dolari. O grămadă de bani. Totuși, în epoca noastră plutocratică nu este de neconceput ca vreun mogul al finanțelor sau tehnologiei să-și dedice averea cauzei academice. Un asemenea angajament ar fi impresionant, dar nu lipsit de precedent. Johns Hopkins, Standford și Universitatea din Chicago au fost înființate la finalul secolului al XIX-lea cu sprijinul magnaților din mediul de afaceri. De exemplu, după cum arată Thelin, John D. Rockefeller a oferit un cadou de înființare, în valoare de 12 milioane de dolari, „alături de Societatea Americană Baptistă a Educației (*American Baptist Education Society*), pentru a crea o instituție eminentă baptistă de educație în Midwest”, care a devenit mai târziu Universitatea din Chicago.

O altă provocare, pe care Hess și Bell nu o discută, este acreditarea. Un motiv pentru declinul lumii universitare americane este impunerea, de cei responsabili cu acreditarea, a unor criterii împovărătoare, lipsite de transparență și „*woke*” pentru universități. Universitățile care ar accepta aceste criterii ar deveni costisitoare și probabil inconsecvente în raport cu misiunea lor, dar cele care le-ar refuza, și-ar limita capacitatea de a concura pentru a atrage studenți și profesori.

Cu resurse financiare suficiente, acreditarea ar trebui să fie o problemă gestionabilă. Dar există și alternative mai ieftine. Pornind de la argumentele construite de istoricul Warren Treadgold, Jacob Howland susține că ar trebui să se poată achiziționa și transforma un campus deja existent la un cost considerabil mai mic decât ar fi construirea lui din temelii. Pentru o sumă de 500 de milioane de dolari, unuia dintre multele colegii mici de arte liberale care se confruntă cu perspectiva închiderii i-ar putea fi dată o nouă întrebuințare.

Strategia este mai puțin ambițioasă și mai realistă decât finanțarea unui competitor al Harvard sau Berkeley. Înființarea unor universități conservatoare de cercetare cu facultăți de științe și inginerie este un obiectiv important, dar fundamentul universității este curriculumul de arte liberale. Mai mult, după cum a arătat de curând Peter A. Lawler, artele liberale și umanioarele sunt ieftine, însemnând că finanțarea educației superioare conservatoare în aceste domenii va necesita, prin comparație, mai puține fonduri.

O posibilă obiecție este că există deja câteva astfel de instituții, școli ale artelor liberale fundamentate de cele mai multe ori pe principii misionare religioase, printre care Yeshiva University, Ave Maria University și Groce City College. Poate că cel mai cunoscut este Hillsdale College. Succesul masiv al Hillsdale sugerează că există încă cerere nesatisfăcută. Mai degrabă decât finanțând un nou colegiu sau o nouă universitate, filantropii conservatori ar trebui să sprijine aceste instituții până în punctul în care ele să poată obține independență financiară față de guvern.

Conservatorii politici și tradiționaliștii religioși ar trebui, cel puțin, să înceteze să taie cecuri pentru universități care resping fățiș valorile lor și să finanțeze, în schimb, universități care protejează tradiții de credință și angajamentul comun de a forma oameni pregătiți pentru a fi cetățeni. Mai mult, acești conservatori ar trebui să își trimită copiii la aceste instituții, mai degrabă decât să îi înghesuie pe drumul vicios și ideologizat al elitelor tradiționale. Ivy League nu trebuie să dețină monopolul prestigiului. Yeshiva, Ave Maria, Grove City au format deja studenți care și-au croit drum către Capitoliu și Casa Albă. Având conservatori care sprijină instituții conservatoare, nu ne vom proteja doar de potopul care se apropie, ci vom forma studenți în credință și tradiția artelor liberale atât de necesare astăzi. Strategiile contraatacului și administrației de tip corporatist au eșuat. Dar există noi oportunități pentru sistemul de educație superioară conservatoare.

James M. Patterson este Associate Professor of Politics la Ave Maria University, președinte al Ciceronian Society, Research Fellow la Center for Religion, Culture, and Democracy, și autorul cărții Religion in the Public Square: Sheen, King, Falwell *(University of Pennsylvania, 2019).*

Imagine: Saint Anselm College, a liberal arts college in New Hampshire; Sursa: Pixabay.

Acest articol a fost tradus cu acordul publicației *Law & Liberty.*